

2/8 Prædiken til 8. søndag efter Trinitatis 2020. Matth. 7,22-29.

v/sognepræst Lili Susanne Kreiler Holm Andersen

Så blev det august. Den måned, hvor vi træder ind i sensommeren her i landet, og aftnerne langsomt bliver mørkere. Men ikke endnu. Man kan stadig søge ud i aftenens lys og mærke, at man lever. Føle en taknemmelighed over dette enkle faktum. At livet er stort og fantastisk. En gave.

Ved gudstjenesten i dag fejrer vi oven i købet barnedåb. Jeres lille Karla er blevet døbt og har fået et fast tilhørssted i tradition og tro. Lidt større og lidt tungere er hun blevet, end det oprindeligt var planen, hun skulle være ved sin dåb. Der kom lige Corona i vejen for kirkens tidsplan. Men alt er godt, døbt er Karla blevet.

Jeg nævnte det faste tilhørssted i tradition og tro, som dåben giver.

Det passer meget godt med Evangelieteksten, vi hørte, om at bygge sit hus på fast grund. Vi hører om to mænd: én, der har bygget sit hus på klippen. På fast grund. Da så det blev skybrud og stormvejr, floderne steg, og stormen bragede mod huset, så faldt det ikke sammen, fordi dets grund var lagt på fast underlag. Hvorimod den anden mands hus – det faldt sammen. For han havde bygget sit hus på sand.

Min egen far, som nu er borte, arbejdede i en lang periode som jord- og betonarbejder, nærmere bestemt som jernstøber. Han ville kunne holde et langt foredrag om, hvordan man bygger et hus, der står fast. Eller en bro.

Beton og stål var for ham, hvad klippegrunden var på Bibelens tid. Beton og stål skal vi mennesker først lige forarbejde, før det er til rådighed. Klippegrunden ligger der, fra skabelsens tid, til rådighed. Derfor kan klippen bruges som et billede, i overført betydning, til at sige noget om, hvad vi mennesker har til rådighed, når vi skal sikre os mod at blive blæst over ende i vores liv. Hvis man kun kunne bygge et sikkert hus på en klippe, så skulle alle vi danskere jo flytte til Bornholm. Der er sikkert også dejligt.

Men vi har jo også fast grund under fødderne andre steder i Danmark!

Og når Bibelen fortæller om at bygge sit hus på klippegrund, så kan vi sagtens tillade os at oversætte det til: fast grund. Ikke sand. Og når Jesus fortæller om at bygge sit hus på fast grund, så mener han billedlig talt at bygge hele sit liv op på et fast fundament.

Jeg læste et sted, at hver femte dansker har oplevet en eksistentiel krise her under Corona pandemien. Og de fleste af os er vel blevet rystet i hvert fald en lille smule i vores grundvold, som man siger. Men vi må holde fast i, at der er en fast grund, vi kan bygge vores liv på. Nemlig troens grund. Og når vi i dag samles i kirken til gudstjeneste, med sakramenterne dåb og nadver, så kan vi glæde os over, at denne faste grund er lige hér: i tradition og tro. Vi står på et grundlag af noget, der er større end os selv. Stærkere. Klippefast. Og skulle vi komme i tvivl om dette grundlag, så kan vi huske på historien om apostlen Peter. Ham, der har lagt navn til Peterskirken i Rom. Han hed oprindeligt Simon og fik af Jesus tilnavnet Peter: Simon Peter. Pétros betyder "sten" på græsk. Det er en oversættelse af ordet Kefas, som betyder "klippe" på aramæisk, altså det sprog, Jesus talte.

Apostlen Peter er altså en klippe. "Du er Peter", sagde Jesus til ham, "du er en klippe. Og på den klippe vil jeg bygge min kirke".

Og det sagde Jesus ikke, fordi han vidste, at Peter altid var klippefast i sin tro og 100% loyal mod Jesus. Det var han nemlig ikke. Peter var sommetider forvirret og rådvild, han løj og sagde, at han ikke anede, hvem Jesus var, da hans eget liv kom i fare. Han var i det hele taget et ganske almindeligt menneske. Men – Peter havde en særlig vilje og evne til at gøre en stor indsats for den tidligste kristne kirke. Han tog det på sig at være én af lederne af denne kirke. Lige sådan én, Jesus havde brug for til at bygge sin kirke op omkring. Så selvom Peter selv i sin personlighed sejlede lidt rundt i øst og vest, så byggede han kirke på ægte klippegrund – på troens grund, da det kom til stykket.

Efter 2000 turbulente år har alle vi, der sidder hér i dag, overtaget denne kirke. Vi er de levende sten, som kirken er bygget af. Vi er her i dag, fordi vi finder mening i at være en del af denne kirke.

Jesus fortæller historien om den kloge mand, der bygger sit hus på fast grund. Og folk, der stod og lyttede, stod også og måbede: de blev slået af forundring over dét, han sagde. Han sagde det med stor myndighed og satte sig selv ind på det. Han underviste dem som én, der har myndighed. Og det var, fordi denne myndighed kom fra Gud selv. Den havde bund og fast grund.

Lad os bede til, at også vi altid må stå på denne faste grund.

Amen.

Salmer:

749: [I østen stiger solen op](#)

448, vers 1-3: [Fyldt af glæde](#) (før dåb)

448, vers 4-6: [Fyldt af glæde](#) (efter dåb)

Højskolesangbogen 145: Linedanser

217: [Min Jesus. Lad mit hjerte få](#)